Raad van State

200708915/1.
Datum uitspraak: 1 februari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/18957 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 7 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 december 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

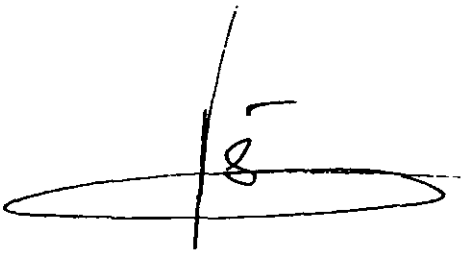
w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 februari 2008

205.
Verzonden: 1 februari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 07/18957

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Sierraleoonse nationaliteit,
IND dossiernummer 0110-20-8007, eiser,
gemachtigde mr. A.J. de Boer, advocaat te
Sneek;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.M. Luik,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 20 oktober 2001 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 28 december 2001 heeft verweerder de aanvraag ingewilligd en aan eiser een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29 eerste lid, onder d, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) verleend, met ingang van 20 oktober 2001, geldig tot 20 oktober 2004.

Op 29 juli 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 5 april 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij brief van 3 mei 2007 is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 4 juni 2007 is het beroep voorzien van gronden. Op 10 juli 2007 en 26 oktober 2007 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 7 november 2007 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 De volgende wettelijke bepalingen, zoals deze luidden ten tijde hier van belang, zijn met name van belang.

Artikel 34 Vw 2000 bepaalt dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder e, slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet.

Artikel 32 Vw 2000 luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
1. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien:
c. de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Artikel 31 Vw 2000 luidt, voor zover hier van belang, als volgt:
1. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.
2. Bij het onderzoek naar de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat:
f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen;

2.2 Partijen stellen zich in beroep, samengevat, op de volgende standpunten.

Verweerder heeft als volgt overwogen. Het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone is afgeschaft per 16 september 2002 waardoor de grond voor verlening - het categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone - is komen te vervallen. Gelet op artikel 34 en 32 van de Vw 2000 wordt de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd dan ook afgewezen. Eiser komt evenmin in aanmerking voor verblijf op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 Vw 2000. Daarvoor is redengevend dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van eiser, omdat eiser toerekenbaar geen enkel reisdocument heeft overgelegd zoals bedoeld in artikel 31, tweede lid en onder f Vw 2000. Daarnaast mist het relaas de positieve overtuigingskracht die in dat geval geëist mag worden om de juistheid ervan aan te kunnen nemen. Verweerder acht het relaas daarom ongeloofwaardig.

Eiser stelt dat het ontbreken van reisdocumenten noch het ontbreken van identiteitsdocumenten aan hem kan worden toegerekend. Voorts stelt eiser dat het relaas geloofwaardig is.

2.3 De rechtbank overweegt als volgt.

Niet in geschil is dat eiser niet langer in aanmerking komt voor verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d Vw 2000. Namens eiser is ter zitting desgevraagd medegedeeld dat thans enkel een beroep wordt gedaan op de verblijfsgrond genoemd in artikel 29 eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000. Het geschil beperkt zich dan ook tot de vraag of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat eiser op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000, verblijf toe te staan. Meer in het bijzonder zal de rechtbank toetsen of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat sprake is van toerekenbaar ontbreken van documenten en van een ongeloofwaardig relaas.

Ingevolge paragraaf C4/3.6.3. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is voor de conclusie dat sprake is van het "toerekenbaar ontbreken van documenten" reeds voldoende dat wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de vreemdeling. In het geval dat een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

Verweerder werpt enkel het ontbreken van reisdocumenten aan eiser tegen. De stelling van eiser dat verweerder het gebrek aan identiteitsdocumenten niet aan hem heeft kunnen tegenwerpen, faalt dan ook omdat het feitelijke grondslag mist.
Niet in geschil is dat eiser geen enkel reisdocument heeft overgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser omtrent de reisroute zeer weinig tot geen gedetailleerde en verifieerbare informatie heeft gegeven, zodat het ontbreken van reisdocumenten aan eiser toe te rekenen valt. Eiser kon immers niet verklaren vanuit welke plaats hij is vertrokken, met welke maatschappij hij heeft gevlogen, hoe de luchthaven er uit zag, wat de kleur van de uniformen van de bemanning was, of wat de plaats van tussenlanding betrof. De stelling van eiser dat zijn jeugdige leeftijd en afhankelijkheid van de reisagent daaraan dient zijn, is gelet op bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) onvoldoende om tot het oordeel te komen dat het ontbreken van documenten niet aan eiser valt toe te rekenen.

Nu zich de in artikel 31, tweede lid, onder f Vw 2000 bedoelde omstandigheid voordoet, mogen in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser heeft, in het nader gehoor dat is afgenomen ten tijde van de eerdere besluitvorming, gesteld dat hij een blanke diamanthandelaar in het rebellenkamp heeft aangesproken en aan hem hulp heeft gevraagd in ruil voor diamanten. Naar eiser stelt, wist hij waar de rebellen de diamanten bewaarden, heeft hij het kluisje opengebroken en daar twee diamanten uitgehaald. Vervolgens heeft hij de bewakers verteld dat hij ging plassen en is hij het bos in gevlucht naar de plek waar hij met de diamanthandelaar had afgesproken, aldus eiser. Deze diamanthandelaar zou vervolgens

twee jaar onderdak aan eiser hebben verschaft. Verweerder heeft in redelijkheid bevreemdend kunnen achten dat voor de rebellen dermate belangrijke en kostbare goederen als diamanten, zo simpel door eiser konden worden weggenomen. Ook het op dusdanig simpele wijze kunnen ontsnappen uit een rebellenkamp heeft verweerder ongeloofwaardig kunnen achten. Voorts heeft eiser in het geheel niet verklaard hoe hij er in geslaagd is een afspraak met de diamanthandelaar te maken hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Eiser heeft daarnaast niet kunnen verklaren over de naam van het kamp, de precieze locatie van het kamp of de concrete wijze waarop de rebellen in hun onderhoud voorzagen. Verweerder heeft ook om die reden het verblijf van eiser bij de rebellen ongeloofwaardig kunnen achten.
In de zienswijze bij onderhavige besluitvorming heeft eiser alsnog de naam van het rebellenkamp genoemd en andere aanvullingen op het asielrelaas naar voren gebracht. Naar eiser stelt, kan aan hem niet worden tegengeworpen dat hij eerst in de zienswijze met deze aanvullingen komt nu hij in de loop der tijd steeds meer details kan reproduceren en bovendien in gesprekken met landgenoten meer te weten is gekomen over de exacte locatie van het rebellenkamp. Daargelaten de vraag of deze aanvullingen eerst vijf jaar na het nader gehoor bij de beoordeling kunnen worden betrokken, zijn de aanvullingen niet van dien aard dat verweerder het asielrelaas thans niet ongeloofwaardig behoeft te achten. De aanvullingen brengen immers geen wijziging in de als ongeloofwaardig te achten wijze waarop de diamanten zijn ontvreemd of de wijze waarop eiser stelt te zijn gevlucht uit het rebellenkamp. De stelling van eiser faalt dan ook.

Eiser stelt voorts dat hij vijftien jaar was ten tijde van het nader gehoor waardoor hij niet besefte dat hij zijn asielmotieven zo volledig mogelijk naar voren moest brengen. Daarnaast was het aan de verhorend ambtenaar om zoveel mogelijk door te vragen tijdens het nader gehoor.
Deze stellingen falen gelet op het volgende. Uit artikel 31, eerste lid, Vw 2000 volgt dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij in aanmerking komt voor één van de verblijfsgronden als bedoeld in artikel 29 Vw 2000. Het is dan ook aan eiser om in het nader gehoor zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en niet aan verweerder om deze met vragen aan het licht te brengen (vergelijk: AbRvS 17 juli 2003, Jv 2003, 395). Bovendien blijkt uit het verslag van het nader gehoor dat uitgebreid nadere vragen zijn gesteld omtrent het ontvreemden van de diamanten, de wijze van vluchten, de diamanthandelaar, de locatie van het rebellenkamp alsmede de dagelijkse situatie in het kamp. Voor zover eiser voorts bedoeld heeft te betogen dat hij als minderjarige niet op dezelfde wijze als volwassenen gehoord had mogen worden, kan dat niet slagen. Uit het beleid van verweerder - paragraaf 13/3.2 Vc 2000 - blijkt dat enkel minderjarige asielzoekers jonger dan twaalf jaar onder een speciaal regime worden gehoord. Aangezien eiser destijds vijftien jaar oud was en het beleid niet kennelijk onredelijk is, bestond geen aanleiding hem op speciale wijze te horen.

2.4 Nu geen grond voor het oordeel bestaat dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht, kan aan eiser ook geen verblijf op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 toekomen. Verweerder heeft de aanvraag kunnen afwijzen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.5 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. E.N.M. van de Beld als griffier, op - 7 DEC. 2007

Afschrift verzonden op: - 7 DEC. 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

deboer
advocaten

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per fax: 070- 365 13 80
en per post

6958-C

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
20 DEC 2007
ZAAKNR. 200706345
AAN: V.3
BEHANDELD: DD: PAR:

Ons kenmerk : 20070080 AD/sd
Procedurenummer : 07/ 18957
Justitienummer :
Vreemdelingennummer :

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

appellant, geboren op : van Sierraleoonse nationaliteit, te dezer zake domicilie kiezende te Sneek, Bloemstraat 10b ten kantore van de advocaat en procureur mr. A.J. de Boer, die door hem bepaaldelijk gevolmachtigd is dit hoger beroepschrift in te dienen en die te dezer zake voor hem zal optreden met het recht van substitutie.

Appellant heeft op 3 mei 2007 administratief beroep ingediend tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 5 april 2007, waarbij zijn op 29 juli 2004 ingediende verzoek om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd afgewezen. De gronden van het beroepschrift zijn op 4 juni, 10 juli en 26 oktober 2007 nader aangevuld De Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle heeft bij uitspraak d.d. 7 december 2007 het beroep van appellant ongegrond verklaard **(productie 1)**.

Grieven:

Appellant is van mening dat de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, bij uitspraak van 7 december 2007, ten onrechte het volgende heeft geoordeeld: *"Naar het oordeel van de Recthbank heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat eiser omtrent de reisroute zeer weinig tot geen gedetailleerde en verifieerbare informatie heeft gegeven, zodat het ontbreken van reisdocumenten aan eiser toe te rekenen valt. Eiser kon immers niet verklaren vanuit welke plaats hij is vertrokken, met welke maatschappij hij heeft gevlogen, hoe de luchthaven eruit zag, wat de kleur van de uniformen van de bemanning was of wat de plaats van tussenlanding betrof.*

Correspondentieadres Postbus 3040, 8500 AD Sneek
Bezoekadres Bloemstraat 10b, 8603 XW Sneek, Tel. (0515) 435292, Fax (0515) 435295 Internet www.deboeradvocaten.eu, info@deboeradvocaten.eu

Iedere aansprakelijkheid wordt door ons beperkt tot het bedrag dat in het betreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt gedekt.

deboer
advocaten

De stelling van eiser dat zijn jeugdige leeftijd en de afhankelijkheid van de reisagent daaraan debet zijn, is gelet op bestendige jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) onvoldoende om tot het oordeel te komen dat het ontbreken van documenten niet aan eiser valt toe te rekenen (...).

De Rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert (...). Verweerder heeft in redelijkheid bevreemdend kunnen achten dat voor de rebellen dermate belangrijke en kostbare goederen als diamanten zo simpel door eiser konden worden weggenomen. Ook het op dusdanig simpele wijze kunnen ontsnappen uit een rebellenkamp heeft verweerder ongeloofwaardig kunnen achten. Voorts heeft eiser in het geheel niet verklaard hoe hij er in geslaagd is een afspraak met de diamanthandelaar te maken hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Eiser heeft daarnaast niet kunnen verklaren over de naam van het kamp, de precieze locatie van het kamp of de concrete wijze waarop de rebellen in hun onderhoud voorzagen. Verweerder heeft ook om die reden het verblijf van eiser bij de rebellen ongeloofwaardig kunnen achten.

In de zienswijze bij onderhavige besluitvorming heeft eiser alsnog de naam van het rebellenkamp genoemd en andere aanvullingen op het asielrelaas naar voren gebracht. Naar eiser stelt, kan aan hem niet worden tegengeworpen dat hij eerst in de zienswijze met deze aanvullingen komt nu hij in de loop der tijd steeds meer details kan reproduceren en bovendien in gesprekken met landgenoten meer te weten is gekomen over de exacte locatie van het rebellenkamp. Daargelaten de vraag of deze aanvullingen eerst vijf jaar na het nader gehoor bij de beoordeling kunnen worden betrokken, zijn de aanvullingen niet van dien aard dat verweerder het asielrelaas thans niet ongeloofwaardig behoeft te achten. De aanvullingen brengen immers geen wijziging in de als ongeloofwaardig te achten wijze waarop de diamanten zijn ontvreemd of de wijze waarop eiser stelt te zijn gevlucht uit het rebellenkamp. De stelling van eiser faalt dan ook.

Eiser stelt voorts dat hij vijftien jaar was ten tijde van het nader gehoor waardoor hij niet besefte dat hij zijn asielmotieven zo volledig mogelijk naar voren moest brengen. Daarnaast was het aan de verhorend ambtenaar om zoveel mogelijk door te vragen tijdens het nader gehoor.
Deze stellingen falen (...)

Voor zover eiser voorts bedoeld heeft te betogen dat hij als minderjarige niet op dezelfde wijze als volwassenen gehoord had mogen worden, kan dat niet slagen. Uit het beleid van verweerder – paragraaf 13/3.2 Vc 2000 – blijkt dat enkel minderjarige asielzoekers jonger dan twaalf jaar onder een speciaal regime worden gehoord. Aangezien eiser destijds vijftien jaar oud was en het beleid niet kennelijk onredelijk is, bestond geen aanleiding hem op speciale wijze te horen.

Nu geen grond voor het oordeel bestaat dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat aan het relaas geen geloof kan worden gehecht, kan aan eiser ook geen verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 toekomen. Verweerder heeft de aanvraag kunnen afwijzen. Het beroep is dan ook ongegrond.

deboer
advocaten

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

De Rechtbank verklaart het beroep ongegrond".

Toelichting:

Appellant is van mening dat de Rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Immers, zowel in de zienswijze op het voornemen van 14 december 2006 als in de gronden van het beroep van 4 juni 2007 en de aanvullende gronden beroep van 10 juli 2007 en 26 oktober 2007, is namens appellant uitdrukkelijk naar voren gebracht hoe één en ander destijds in zijn werk is gegaan. De wijze waarop één en ander door appellant wordt beschreven, is van een zodanige aard dat appellant van mening is dat verweerder en de Rechtbank in redelijkheid niet heeft kunnen oordelen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert. Kopieën van de hiervoor genoemde stukken treft u bijgaand aan **(productie 2, 3 en 4)**

Appellant heeft duidelijk uiteengezet op welke wijze hij de diamanten kon wegnemen. Het kluisje waar de diamanten inzaten betrof een soort van 'dossierkast' die met een kleine sleutel was afgesloten. Deze dossierkast was aan de bodem verankerd. Het was voor appellant niet moeilijk om dit kluisje open te breken zonder daarbij zichtbare schade te veroorzaken. Na de diefstal van de diamanten heeft appellant het kluisje weer dicht geduwd, zodat in de eerste instantie niet kon worden gezien dat het kluisje was opengebroken. Daarnaast zou het al teveel opvallen als alle diamanten in het kluisje zouden zijn verdwenen. Uiteindelijk zouden de rebellen natuurlijk wel erachter zijn gekomen dat er diamanten ontbraken, maar tegen die tijd was appellant al vertrokken. Daarbij moet worden bedacht dat appellant al enige tijd in het rebellenkamp verbleef en de tijd had om één en ander te observeren.

Appellant heeft voorts duidelijk uiteengezet op welke wijze hij er in geslaagd was een afspraak met de diamanthandelaar te maken. De betreffende diamanthandelaar heeft zich destijds in het rebellenkamp begeven teneinde in diamanten te handelen met de rebellen. Dit kwam destijds heel vaak voor en dit was ook de wijze waarop de rebellen diamanten konden afzetten in de markt. Omdat de diamanthandelaar regelmatig in het rebellenkamp kwam, kon appellant hem op een gegeven moment onderweg aanhouden achter een woning om vervolgens een afspraak met de diamanthandelaar te maken. Appellant had ondertussen de bewakers kunnen afleiden door te zeggen dat hij moest plassen. Appellant had inmiddels het vertrouwen van de rebellen gewonnen. Appellant had destijds goed opgelet of de weg/situatie veilig genoeg was om de diamanten te stelen en uiteindelijk te kunnen ontsnappen.

Op grond van voorgaande is appellant van mening dat de Rechtbank ten onrechte heeft miskend dat van het asielrelaas van appellant wel degelijk een positieve overtuigingskracht uitgaat. Omtrent hetgeen namens appellant in de procedure bij de Rechtbank naar voren is gebracht, gaat de Rechtbank in de aangevallen uitspraak ten onrechte grotendeels niet in, hetgeen in strijd is met ondermeer het motiveringsbeginsel.

de boer
advocaten

Voorts is appellant van mening dat het beleid van verweerder – paragraaf 13/3.2 Vc 2000 – kennelijk onredelijk is. Immers, een jongetje van vijftien jaar oud dient niet op dezelfde wijze als volwassenen gehoord te worden. Het begrip van een kind van vijftien is immers totaal anders dan dat van een volwassene. Ten onrechte heeft de Rechtbank dit in de aangevallen uitspraak miskend.

Appellant is van mening dat de mate waarin van hem als – vijftienjarige – werd verwacht dat *hij zijn asielmotieven zo volledig mogelijk naar voren bracht, een maatstaf is die niet past bij* een vijftienjarige. Ten aanzien van een vijftienjarige mag worden verwacht dat een contactambtenaar op een specifieke wijze doorvraagt op de relevante onderdelen. Een vijftienjarige kan niet goed overzien wat wel en wat niet relevant is. Ten onrechte heeft de Rechtbank één en ander in de aangevallen uitspraak miskend.

Kortom: appellant is van mening dat de Rechtbank in de aangevallen uitspraak een onjuiste maatstaf heeft gehanteerd bij het beoordelen van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas van appellant.

REDENEN waarom: appellant uw Afdeling verzoekt het beroep alsnog gegrond te verklaren *en de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle* d.d. 7 december 2007 te vernietigen alsmede de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten in beide instanties.

Sneek, 20 december 2007

mr. A.J. de Boer